

Zonnebloem na 50 jaar nog harder nodig

Anke van der Goes-Kester (l) met haar gast, mevrouw Vellekoop (93).
FOTO THIERRY SCHUT

WATERINGEN

RIEN VAN DEN ANKER

De Zonnebloem is een van de grootste vrijwilligersorganisaties van Nederland. De afdeling Wateringen bestaat nu 50 jaar.

„De Zonnebloem is ontstaan na de verwoestende Tweede Wereldoorlog, in een tijd van wederopbouw. Toen was zoiets broodnodig, meer aandacht voor oudere zieken en gehandicapten. Nu wonen we in bijna het rijkste land van de wereld, met een grote welvaart, en toch hebben we De Zonnebloem nog veel meer nodig.”

Van de halve eeuw die de afdeling Wateringen bestaat is Anke van der Goes - van Kester zo'n 40 jaar actief lid. Van 1990 tot 2000 was ze voorzitter; nog steeds bezoekt ze frequent haar 'gasten', zoals die bij De Zonnebloem heten.

„Je zou het omgekeerde verwachten maar in deze tijd waarin mannen en vrouwen werken, ze het druk hebben, ook met hun eigen kinderen, blijft er soms maar weinig tijd over voor ouders en ouderen. Daarom is De Zonnebloem nu dubbel nodig. Het is een barre conclusie, we zijn geldelijk rijker maar sociaal armer geworden en dat wordt alleen maar erger.” Dan hoopvol: „Maar er zullen altijd ideële mensen zijn die het goede voor hebben met andere mensen.”

In 1967 wordt de Wateringse Zonnebloem opgezet door onder

anderen J. Hofstede - Van Santen die voorzitter wordt. De eerste drie voorzitters zijn steeds vrouwen, pas de laatste jaren zijn het mannen. „Logisch,” zegt Anke van der Goes, „want vooral in de beginjaren waren vrijwilligers alleen maar vrouwen.”

Zonnebloem-vrijwilligers zijn er in de eerste plaats om geregeld hun eigen gast te bezoeken. Dat zijn veelal ouderen die alleen zijn en ook te maken hebben met ouderdomsverschijnselen.

Als je, net als Anke van der Goes, bijna 30 jaar eenzelfde gast bezoekt, ontstaat er een band. „Niet direct vriendschap, er zijn wel afspraken dat er geen relatie ontstaat. Niet automatisch de boodschappen doen maar incidenteel apotheekrecepten ophalen kan natuurlijk wel.”

Naast de individuele bezoeken zijn er ook collectieve activiteiten, zoals pannenkoeken of soep eten. Twee keer jaarlijks zijn er daguitjes en landelijk worden ook (boot)vakanties georganiseerd.

De laatste 15 jaar slaat de vergrijzing toe. In Wateringen zijn nu ruim 60 vrijwilligers en ongeveer 120 gasten. „Ik behoor als 69-jarige bij de jongeren en er zijn nu ook al vrijwilligers die net zo oud zijn als de gast. Een wervingsactie zou goed zijn. Het gaat nu nog wel, maar het is moeilijk om nieuwe mensen aan te trekken.”